vil vinde eller tabe ved den foreslagede nye Lov, saa er der i den en Del Gjæringsstof, som under visse Omstændigheder kan blive til et Sprængstof. Der er jo ved de tre Lovforslag, som foreligge for os i disse Dage, gjort en Begyndelse til en finantsiel Reform, til en Reform af hele vort Skattevæsen. Dersom denne Reform nu standses paa Halveien, saa ville vi — thi det er langtfra noget behageligt Arbeide, og Lysten til at fortsætte dermed vil snart tabe sig — i mange Henseender, jeg mener i den offentlige Debat, komme til at staa i et falsk Lys overfor den uvidende Mængde, som man ophidser med Raab paa, at vi her fastsætte Skatter, som ene eller dog mest tynge paa dem. Det er derfor god Politik at fortsætte den Reform af vort hele Skattevæsen, som den ærede Finantsminister har paabegyndt, og se at bringe den saa lempelig og retfærdig fremad som muligt. Men Bevægelsen i saa Henseende vil standses ved nærværende Lovforslags Fald. Og dernæst vide jo alle de Herrer ogsaa, at selv om det i Øvrigt var muligt at fortsætte den, saa vilde den nuværende Finantsminister i saa Fald ikke kunne fortsætte den længere, ligesom han jo i Anledning af Indkomstskatlovforslagets Fald alt har indgivet Begjering om sin Afsked. — Jeg skal ikke tillade mig her at udtale nogensomhelst Mening om, hvorvidt han maatte være i Stand til at forandre denne sin Beslutning eller ei, og jeg beder ham og ærede Medlemmer udtrykkelig om ikke at tage nogen Notice af, hvad jeg nu vil sige, uden som af Noget, jeg siger ganske paa min egen Regning, og uden at jeg har talt med et eneste Medlem af Regjeringen i de sidste otte Dage, medens den nærværende Situation egentlig først i Gaar blev mig rigtig klar. Jeg siger altsaa, at Finantsministeren staar i Begreb med at trække sig tilbage, medens jeg nødig ser, at han trækker sig tilbage, hvad jeg ogsaa tror er en temmelig almindelig Stemning her paa Rigsdagen. Men en af de Grunde, hvorfor jeg dog især ser det nødigt, er den, at han i en sjelden Grad er i Stand til at tilveiebringe den fornødne Harmoni mellem Rigsdagens Afdelinger, og at han med Alt det, at han kan have begaaet taktiske Feil, saaledes som den, han begik i Gaar, og som den, jeg ogsaa tror, at han begik under Finantslovforslagets Behandling her, saa besidder han dog alligevel en sjelden Evne til at udjevne den Forskjel, der maa og skal være mellem Rigsdagens Afdelinger. Og naar et saa betydende Medlem af Regjeringen som den ærede Finantsminister træder ud, saa kan man dernæst ikke vide, hvad der følger paa. Man kan ikke vide — jeg siger, at jeg veed Intet derom, jeg har ikke faaet Underretning derom hos Nogen, og jeg fører ikke Ordet for Nogen, — hvilken Situation det foreliggende Lovforslags Forkastelse kan føre til; men jeg vil dog henstille til ærede Medlemmer, om det egentlig vilde være behageligt, og om det dog maaske ikke vilde bevirke et lille Tryk paa Sindet, hvis man skulde vende tilbage til Hjemmet fra denne ser Maaneders langtfra frugtbare Virksomhed ovenikjøbet med den Bevidsthed, at man havde skabt en Situation, hvis Udfald man aldeles ikke kunde øine. Det er dette politiske Hensyn, som jeg ikke tror, at de ærede Sagkyndige i denne Sag have havt tilstrækkelig for Øie og maaske ikke kunnet have for Øie før nu, da Sagen er bragt paa dens sidste Stadium. Men som Sagen nu staar for mig, saa staar det ingenlunde for mig, som om vi blot stemme om en Filtrerpose eller om et Maaleapparat, men som om vi stemme om det Spørgsmaal, om vi ville være sikkre paa at gjense Kongens Regjering, naar vi samles til næste Session, eller om vi ville frembringe en Situation, der fremkalder en hel Sceneforandring. Dette tror jeg bør tages i Betragtning ved nærværende Sags Afgjørelse. Hvor lille den end maaske er, og hvor teknisk og hvor speciel den end synes at være, saa har den dog sin politiske Side, og det er denne, jeg har villet tillade mig at fremdrage, medens jeg i Øvrigt selv, som jeg har indrømmet, staar som aldeles Usagkyndig i Sagen.

Formanden: Det ærede Medlems Yttringer om den sande Betydning af denne Forhandling deles vistnok ikke af Alle. Det behøver imidlertid ikke fra min Side nogen